

Jézus Krisztus utolsó megkísértése

2007. Ápril 16.

Igehirdetés Hajmáskér 2007. 04. 06. Nagypéntek

Így szól hozzánk Istennek Igéje Márk evangéliumából, annak 15. részéből a 20.-tól a 28.-ig terjedő versekből:

Miután kigúnyolták, levették róla a bíborruhát, felöltöztették saját ruhájába, és kivitték, hogy megfeszítsék őt. Kényszerítettek egy arra menő embert, cirénei Simont, Alexander és Rufusz apját, aki a mezőről jött, hogy vigye a keresztet.

Elvitték őt a Golgota nevű helyre, ami ezt jelenti: Koponya-hely, és mirhás bort adtak neki; de ő nem fogadta el.

Ekkor keresztre feszítették, és megosztottak a ruháin, sorsot vetve, hogy ki mit kapjon.

Kilenc óra volt, amikor megfeszítették.

Felirat is volt a kereszten az ellene emelt vádról, amely így szólt: A ZSIDÓK KIRÁLYA.

Vele együtt feszítettek keresztre két rablót, egyet jobb, egyet pedig bal keze felől.

(És így teljesedett be az Írás, amely ezt mondja: "És bűnösök közé számlálták.")

Kedves Testvéreim, Nagypénteken, amikor Krisztus halálára emlékezünk, az emberek hajlamosak valamiféle gyászos, valamiféle lehajtott fejjű, önmagába forduló hangulatban menni a templomba és úgy gondolni, hogy szomorú napunk van nekünk. Hiszen meghalt Isten Fia. Milyen érdekes ez, hogyan változik az emberek szemében és elméjében a halál megítélése. Néhány száz évvel ezelőtt az emberek megsírátták ugyan halottaikat, de szomorúnak csak az értelmetlen halált tartották, ha valaki nem tudott életével és akár halálával is a közjóért cselekedni, azt kétszer sírátták meg az emberek. Először, mert úgy gondolták, de kár, hogy eltávozott, de kár, hogy elvesztettük őt, másodszer azért, mert lám, nem tudott még a halálának sem értelmet találni.

Ma a 21. század embere nagyon gyakran nem is érti ezt a gondolkodásmódot. Nem érti annak dacára, hogy mindannyian tudjuk, és temetésről temetésre el is szoktuk mondani, minden halálesetnél, amikor a vigasztaló szóért eljönnek hozzánk barátaink, rokonaink, ismerőseink, hogy dehát csak valami nagyon természetes, valami nagyon őszinte, valami nagyon igaz dolog történt a születés után eljött a halál pillanata. Természetes dolog. Persze mi ismerjük a kifejezést, hogy természetes halál, amikor valaki azért távozik az életből, mert megöregszik, mert elfogynek az ő napjai, az ő percei, mert már a test nem képes hordozni tovább a lelket. És vannak a tragédiák, amikor úgy gondoljuk, hogy valakit megölnek, elpusztítanak, és az ilyen embert sajnálni szoktuk, azért, hogy meg kellett halnia, és azért, hogy hogyan kellett. De vajon szüksége van-e Jézusnak a mi sajnálatunkra? Nincs.

Kedves Testvéreim, Ő ezért jött, ezért a Nagypéntekért szenvedett együtt minden emberrel 33 esztendő. Az Ő életének megkoronázása volt ez a nap. Az Ő hitvallásának csúcsa, hiszen képes volt rá, hiszen megtette, hiszen odaadta önmagát. Ugye ti is úgy vagytok vele, mint én, hogy a megpróbáltatások idején, vagy amikor tudjuk, hogy valami nehéz küzdelem, nehéz harc lesz előttünk, előre imádkozunk, hogy Uramisten, add, hogy erős maradjak. Add, hogy hűséges tudjak lenni az elveimhez, a barátaimhoz, a hitemhez, hogy ezt a nehéz harcot, ami az életben előttem áll, meg tudjam harcolni. Jézus amikor a Gecsemáné kertben vért izzad és vért könnyez, tulajdonképpen ezt a segítséget kéri az Istentől. Atyám, segíts, hogy hűséges tudjak maradni. Atyám, segíts, hogy el tudjam viselni mindazt, amivel engem bántani fognak, hogy megaláznak, hogy megostoroznak, hogy megkínóznak, a testnek és a léleknek minden szenvedését tudjam legyűrni, és legyen erőm elfogadni a halált. Legyen erőm elfogadni az erőszakos kínhalált.

És tudjuk nagyon jól, az emberiség történelmében nem Jézus az egyetlen, akinek kínhalált kellett halnia, nem Jézus az egyetlen, akit arra ítélték, hogy szenvedjen a hitéért, szenvedjen az elveiért, szenvedjen embertársaiért. A mi magyar történelmünk tele van a hitéért, a népéért, az országéért szenvedő emberek példájával. Vegyünk egy olyat, aki mindannyiunk számára példakép: Dózsa György. Vagy vegyük Dugonics Tituszt. Vagy vegyük azokat a végvári hősokeket, akik pajzsai voltak Európának. De vegyük reformátor eleinket, akiket gályára cipeltek azért, hogy megtörjék a hitüket, vagy éppen megöltek érte, hiszen mi gyakran emlékezünk 40 gályarabra, de megfedekezünk arról, hogy sok száz mártír, máglyán elégetett ember halála épp így a hitéhez való közvetlen őszinte ragaszkodás eredménye volt. Mégis megkérdem Tőletek, mi a nagyobb tragédia? Ha valakinek mártírhálált kell halni a hitéért, embertársaiért, azért, hogy utat tudjon mutatni a jövődönnek, vagy az, hogyha erre nem képes, ha útközben elbukik.

Gondoljunk csak bele, a híresen nagy vallási mozgalmak, de akár evilági forradalmak képviselői közül is, hogyan gondolunk az aradi 13-ra, és mit gondolunk azokról, akik életben maradtak, mert kiegyeztek, mert talán ők szolgáltattak okot a többiek kivégzésére. Gondoljunk bele, hogy még ma is emberek arcizmai rándulnak meg, kezek szorulnak ökölbe, amikor arról beszélnek, hogy mi történt '56-ban, és kiknek kellett meghalni, s kik éltél túl. Mi kiket irigylünk? Kiket mondanak ma példaképnek? Az elhunytakat. Akik elég erősek voltak ahhoz, hogy kitartsanak a hitük, az eszméjük mellett, és életüket adták a többiekért.

S engedjétek meg, hogy e kitérő után térjek most vissza a mi Urunk keresztségéhez. Merthogy ezek a mártírok mind-mind az Ő kegyelmébe ajánlották az életüket. Mert a mi keresztyén hitünknek ókeresztyén mártírjaitól a mai napig bármiféle üldöztetést szenvedőjéig Őrá gondolnak, és arra, hogy Neki volt elég ereje, volt elég hite, hogy mindent elviseljen, hogy ne omoljon össze, hogy ne adja meg magát.

Nem tudom elfelejteni gyermekkoromnak, ifjúságomnak óriási filmélménye volt a Jézus Krisztus utolsó megkísértése című film. Talán többször is beszéltem már róla, mindig ha előjön, az jut eszembe. Az utolsó kísértés Krisztusnak, hogy de hiszen te le tudsz szállni a keresztről, hiszen minden hatalmad megvan hozzá, hogy életben maradj. És Jézus azt mondta, hogy nem. Vissza akarok menni, meg akarok halni. Tudomásul akarom venni az élet törvényét, hogy aki született, annak halnia kell, hogy aki ebbe a világba utazóként érkezik, annak egyszer vissza kell térni a mennyei Atyjához, s ha ezt tudomásul vettem, akkor igenis képesnek kell lennem arra, hogy az életemet és a haláloamat is szolgálatába állítsam az Isten ügyének, és azoknak, akik még nem ismerik ezt az igazságot.

Kedves Testvéreim, nem tudom, gondolatok-e így a Nagypéntekre. Gondolatok-e arra, hogy azontúl, hogy Nagypéntek a záloga a mi üdvösségünknek, a mi örök életünknek, nagypéntek mindenki előtt az élet legdicsőségesebb példája. Nagypénteken örvendoznünk kellene, hogy igen, Isten Fia képes volt, megcselekedte, nem ütött vissza sem Pilátusnak, sem a Főpapoknak, sem a népeknek. Gondoljatok csak bele, milyennek láthatta Ő ezeket az embereket? Pilátus kisserűségét, Heródes pipogyaságát, a nép állhatatlanságát, aki egyik pillanatban királyként üdvözli, utána "feszítsd meg"-et kiált, aki becsapható, orránál fogva vezethető, hogyan gondolhatott ő ezekre? Mi ítéletet mondunk. Mi gyakran azt mondjuk, hogy ez ilyen volt, ez olyan volt, ez meg amolyan volt. Jézus is ítéletet mondott, mégpedig azzal, hogy megváltotta őket. Hogy különb volt náluk, és ma is különb náluk. És ezt a különbséget, ezt a jobbságot, ezt a másságot hirdeti Nagypéntekről Nagypéntekre az evangélium, mely szerint Ő képes volt, és ezért nekünk örök életünk van, Ő megtette értünk, mert szeretett minket, mert semmi más nem kényszerítette volna Isten Fiát arra, hogy meghaljon.

Mert, gondoljatok bele, a Szentek Szentje, akinek nevét sem volt szabad kimondani az ókorban, akit Izrael népe szavaiban és egyházi életében annyira tisztelt, hogy nem merete leírni sem az Ő nevét, ez az Isten eltúrta a gyalázást, a köpködést, a töviskoronát, a megszegyenítést, a világ királya helyett a zsidók királya feliratot - csak értünk. Kedves Testvéreim, ez az igazi evangélium. Mint ahogy egy népek az az igazi evangélium, hogy volt Árpád, volt István, volt Szent László, volt Zrínyi Miklós, volt Petőfi Sándor, és mondhatnánk végig azokat az embereket, akik hitüket következetesen megélték, akik életüket következetesen odaszentelték - odaszentelték - az Isten ügyének, az ország ügyének, embertársaik ügyének, hogy nekünk, a keresztyéneknek a legnagyobb, legszentebb örömforrásunk kell hogy legyen az, hogy Nagypénteken meghalt a Krisztus. Értetek és értem. És nem szabad nekünk, nagypénteki gyülekezetnek lehajtott fejjel járni e világban, hiszen értékesek vagyunk! Hiszen drágák vagyunk az Istennek! És a mi életünknek, a mi létünknek az árát nem is emberéletben mérik. Isten Fia nem volt elég drága a mi Mennyei Atyánknak, a Krisztus nem volt értékesebb számára, mint mi.

Tudjátok, ma, amikor nagyon sok fiatal ember hajtja le a fejét, és idősek is, hogy nincs énrám már szüksége senkinek, amikor fiatalok Magyarországon százával halnak meg évente öngyilkosságban, mert rájuk nincs szüksége ennek a világnak, tudjátok, milyen szüksége lenne ezeknek az embereknek arra, hogy a Ti szátokból meg az én számból eljusson hozzájuk ez az üzenet? Hogy dehogy nincs szükség rátok, dehogynem, hát a ti Mennyei Atyátok számára ti vagytok a legdrágább kincs, a bűneitekkel, hibáitokkal, kicsinyességünkkel, kitarítani nem tudásunkkal, kétségeinkkel együtt. Az Isten számára mi vagyunk a legnagyobb érték.

Kedves Testvéreim, a Nagypéntek evangéliuma ez. Annak minden szörnyűségével. Mi akkor vagyunk igazán jó követői a Krisztusnak, akkor vagyunk igazán jó gyermekei a mi Mennyei Atyánknak, ha igenis megállunk egy pillanatra, és utat engedünk a könnyeinknek, hogy lám, mily hatalmas ára volt annak, hogy nekünk örök életünk lehessen, mily tragédia az, hogy meg kellett halnia Istennek ahhoz, hogy mi megmeneküljünk a bűneinktől, de mégis mily hatalmas öröm, hogy ezt nem sajnálta, hogy az utolsó pillanatban nem gondolta meg magát, és kétezer esztendeje évről évre mi erőt meríthetünk ebből a tudásból. Egyházat építhetünk erre a tudásra, a saját életünket, saját döntéseinket, saját hiteinket feltehetjük erre a Krisztusra, aki látszólag elbukott, aki látszólag legyőzetett, mert ugye ellenségei nevezték rajta, a senki, a föld pora, aljas katonák vetettek kockát az Ő köntösére, az emberek megvonták vállukat és elmentek, elhagyták, csak kevesen tudtak kitarítani mellette, de mégis, hát itt van velünk. Meghalt, és mégis él. Szól hozzátok folyamatosan kétezer esztendeje, Lelke által segíti mindannyiunk életét, és nem halt meg, mert a Lelke, am isteni volt benne egy azzal, ami bennünk is isteni, a lelkünkkel. S ha belekapaszkodunk, ha átadjuk magunkat Neki, akkor tudunk örvendezni azon, hogy odaadta magát érettünk, s találunk célokat, hogy mi is tudjunk keresztet hordozni az Ő ügyének szolgálatában, s áldozatunkat ne tragédiának, hanem megtisztelő feladatnak tekintsük a Jézus ügyének érdekében. Ámen.

Gyertek, emelkedjünk föl helyünkről, imádkozzunk!

Mennyei Édes Atyánk! Oly nehéz kimondani azt, hogy szenvedni, terhet hordozni lehet megtiszteltetés. Mégis, Uram, mi hisszük és valljuk, hogy valójában nemcsak Simon és nemcsak a Te első tanítványaid érezték annak mindazt a hátrányt, mindazt a megkülönböztetést, mindazt a bántást vagy éppen gyilkolást, amit elszenvedtek a Te szent Fiad ügyéért, hanem mi magunk is hihetjük azt, hogyha egy picit szenvedünk Teérted, ha életünk bármely pontjában, bármily fogyatkozásunk van abból, hogy hűségesekek tudtunk maradni Hozzád, az a legnagyobb megtiszteltetés, az többet ér, mint bármily nemesi oklevél, vagy érdemrend, vagy bármely elismerés. Hiszen nekünk magunknak a Te szent Fiadtól kapott örök elismerésed, hogy lám, nem adtam többet, mint amit el tudsz viselni, te képes voltál elhordozni azt. Ő, Urunk, add, hogy mi így tudjunk tekinteni életünk gondjaira és bajaira, hogy tudjuk elfogadni, hogy a megpróbáltatások,

a kihívások nem mások, csupán lehetőségek, hogy kinyilvánítsuk Hozzád s egymáshoz való hűségünket. Add, Urunk, hogy a Nagypéntek legyen a hűség napja számunkra. A mindenen túl és mindent legyőző szeretet és összetartozás napja, hiszen ezen a napon egyek vagyunk mindannyian, akikért meghalt a Krisztus. Hiszen ezen a napon csak egy dolgot tehetünk, hálát adhatunk, s talán még kérhetjük azt, adj lehetőséget, Urunk, hogy mi magunk méltók lehessünk hozzá. Mindenség Istene, áldj meg minket, s add, hogy ünnepeljünk Nagypénteken, hogy a mi ünneplésünk ne titok, ne érthetetlen zagyvaság, hanem követendő példa legyen embertársaink számára a mi hitünk és munkánk által gazdagodjék a világ, amelyben élünk. Mindenség Istene, mi mindezt nem önmagunkért kérjük, hanem érte, a Te szeretett Fiadért, a mi Megváltó Krisztusunkért, aki nemcsak meghalt értünk, de így tanított minket imádkozni:

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a Te neved, jöjjön el a Te országod, legyen meg a Te akaratod amint a mennyben, úgy a földön is. A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek. És ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól, mert Tiéd az ország, a hatalom, és a dicsőség mindörökké. Ámen.

S az Istennek békessége, amely minden emberi értelmet felülhalad meg fogja őrizni a ti szíveitek és gondolataitokat az Úr Jézus Krisztusban. Ámen